

Sygn. akt IV CSK 428/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M.K. i Z.K.
przy uczestnictwie M.O.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 30 stycznia 2017 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 30 stycznia 2017 r. wnioskodawcy M.K. i Z.K. oparli na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego „art. 153 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie za podstawę zaskarżonego orzeczenia kryterium *według dokumentów ewidencji gruntów*, tj. II wariantu opinii geodety (...) - nie zaś według stanu prawnego (...), co narusza hierarchię przesłanek prowadzących do rozgraniczenia określoną tym przepisem”, oraz „art. 172 k.c. w związku z art. 176 k.c. z powodu niezastosowania poprzez stwierdzenie, że wnioskodawcy nie udowodnili, że zasiedzieli przygraniczny pas gruntu na całej wnioskowanej długości granicy, podczas gdy wynika to w rzeczywistości z zebranego materiału dowodowego (...)”, a ponadto na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego art. 328 § 2 w zw. z art. 387 § 2¹ i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnili występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawili w formie następujących pytań:

- „czy postanowienie sądu o zasiedzeniu własności nieruchomości jest wiążące, co do zakresu zasiedzenia (granicy działki), w sytuacji oczywiście błędnego opracowania wyniku prac geodezyjnych i kartograficznych, których rezultaty zawiera operat techniczny wpisany do ewidencji materiałów państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego”,

- „czy w takiej sytuacji rzeczywiście *„nie jest obecnie możliwe”* (...) dowodzenie zgodnie z prawdą rzeczywistego zakresu posiadania samoistnego wnioskodawców i ich poprzedników *przygranicznego pasa gruntów*”,

- „czy można zaakceptować sądowe rozgraniczenie nieruchomości na podstawie art. 153 k.c. *według dokumentów ewidencji gruntów* i to w sytuacji, gdy takie rozgraniczenie jest niegodne z przepisami prawa budowlanego (...)”.

Za przyjęciem skargi do rozpoznania - zdaniem wnioskodawców - przemawia także jej oczywista zasadność.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku, zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W skardze brak argumentacji prawnej, która byłaby właściwa dla wykazania przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jej wykazanie wymaga, poza sformułowaniem określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołania przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania jurydycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżący nie zawarli w uzasadnieniu wniosku tych elementów, ograniczając się do powtórzenia postawionych w skardze zarzutów oraz przedstawienia argumentacji mającej przekonać o ich zasadności, zmierzając w ten sposób wyłącznie do poddania ich kontroli Sądu Najwyższego. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do relacji z przebiegu postępowania, do krytyki stanowiska Sądu odwoławczego zajętego w sprawie, uzupełnionej uwagami pozbawionymi merytorycznej wartości oraz do zaprezentowania własnej, korzystnej dla skarżących wersji stanu faktycznego. W uzasadnieniu wniosku brak argumentów prawnych mogących przekonać, że w sprawie pojawił się istotny, abstrakcyjny, budzący poważne wątpliwości problem prawny, który wymagałby rozstrzygnięcia

przez Sąd Najwyższy. Żadna z postawionych w skardze kwestii nie nosi cech istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., stanowiąc jedynie wyraz zastrzeżeń wnioskodawców do prawidłowości zaskarżonego postanowienia.

Skarżący nie wykazali także drugiej z powołanych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, w ogóle nie przedstawiając argumentów prawnych przekonujących o oczywistej zasadności skargi. W tej sytuacji jedynie dla porządku należy przypomnieć, że uzasadnienie wniosku odwołujące się do przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga zaprezentowania argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Ponadto, skarga zasadniczo koncentruje się wokół kwestii zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu, natomiast zarzut, który jej bezpośrednio dotyczy (naruszenia art. 172 w zw. 176 k.c.) został ujęty w niedopuszczalny sposób, jako polemika z wynikami przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Przy braku stosownych zarzutów procesowych faktyczna podstawa zaskarżonego orzeczenia pozostaje dla Sądu Najwyższego wiążąca (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.).

Ze względu na formę skargi wnioskodawców należy przypomnieć, że w odniesieniu do skargi kasacyjnej ustawodawca wprowadził bezwzględny przymus adwokacko-radcowski nakładający na pełnomocnika procesowego sporządzającego ten środek zaskarżenia obowiązek zachowania najwyższych standardów zawodowych, do których należy przestrzeganie podstawowych reguł argumentacji prawniczej oraz wymagań co do języka prawnego. Uzasadnienie podstaw skargi oraz wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga opracowania w sposób zwięzły, rzeczowy, jasny i emocjonalnie neutralny, pozbawiony powtórzeń i argumentów niemających wymaganej wartości merytorycznej; wady tego rodzaju osłabiają skuteczność wyводу skargi i pozbawiają wniesiony środek siły przekonywania

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw